Поліщук К.І.
Студентка ФСП
КПІ Ім. Ігоря Сікорського
Науковий керівник:
Бежевець А.М., ст. викл., ФСП
КПІ Ім. Ігоря Сікорського

Жити: право чи обов`язок

Кожна людина замислюється на теми з приводу життя. Що таке життя? Жити – це право чи обов´язок? Чи кожен має право на життя?

Багато людей хворіють, і їх хвороба може завдавати їм неймовірного болю кожен день, кожну годину і, навіть, щосекунди. Чи має право людина з невиліковною хворобою, з власної волі припинити ці страждання?

Право на життя – це фундаментальне право людини, воно є найважливішим з точки зору юриспруденції. Конституція України проголошує, що людина, її здоров'я та життя – це найвища соціальна цінність і людина не може бути свавільно позбавлена життя, це зазначено у статті 3 і 27 Конституції.

А як щодо гуманності? Чи гуманно завдавати мук людині? Якщо особа вирішила, що для неї немає іншого виходу, в неї немає сил боротися за своє здорове майбутнє, чому ми не маємо такого права припинити її страждання? З іншого погляду, чи можна назвати дію людини, яка забирає чуже життя, гуманною?

На сьогодні евтаназія дозволена в декількох Європейських країнах. В Україні цю тему почали обговорювати понад 10 років тому, але на законодавчому рівні це питання не розглядалось. Евтаназія вважається самогубством, і депутати зазначають, що допустити цього не можуть. Через це до Верховної Ради питання такого роду не були доведені.

Детально вивчаючи евтаназію, можна дізнатися, що вона може бути пасивна і активна. Пасивна евтаназія – це коли лікарі припиняють медикаментозну терапію хворого. Активна – це коли лікарі вводять певний препарат, який допомагає людині безболісно та швидко піти з життя.

В Україні евтаназія заборонена, і, сподіваємося, що так і залишатиметься. І не тільки з етичних, а і з соціально-політичних міркувань. Через те, що евтаназія гальмує прогрес у медицині. Від невиліковних хвороб не так швидко і ретельно шукатимуть ліки (а колись і онко- захворювання вважали невиліковними).

Україна ще не готова до легалізації евтаназії, тому що вона може застосовуватись не за призначенням. Може використовуватися як засіб маніпуляції, породжувати бюрократизм та корупцію. Також прихильниками «легкої смерті» можуть стати не лише безнадійно хворі, а й інші люди.

В Україні дуже гостро стоїть питання забезпечення ліками. Через скрутне матеріальне становище багатьом особам просто не вистачає власних коштів для того, щоб придбати всі необхідні ліки і наслідком цього стає пасивна евтаназія. Тому що лікувати людину просто нічим.

З точки зору гуманності, вважаємо, що треба шукати інші способи та шляхи допомоги таким людям, які відчувають нестерпний біль і прагнуть піти з життя. На думку автора, треба допомагати людині продовжувати боротися за своє життя, підтримувати її психологічно.

Отже, підбиваючи підсумки аналізу українського законодавства, варто відмітити, що на сьогоднішній день воно знаходиться на стадії необхідного вдосконалення, багато проблем залишаються не врегульованими або недостатньо врегульованими. Дуже багато норм потребують доопрацювання та відповідної просвітницької роботи з громадянами. Залишаються і по сьогодні відкритими питання евтаназії, репродуктивної медицини та абортів, експериментів над людиною і багато інших.